

Visitationstal/predikan: ”Har vi ett gemensamt mål? Kyrkan och idrotten”

+ Karin Johannesson

Norråla-Trönö församling den 8 mars 2020

Söndagens tema: Den kämpande tron (Andra söndagen i Fastan)

Söndagens texter: Tredje årgångens texter

I torsdags fick jag en guldmedalj med svenska flaggans färger på bandet. Alla vi som åkte Barnens Vasalopp vid idrottsplatsen i Trönö fick varsin guldmedalj efter målgång. Min medalj ska få en hedersplats i biskopsgården i Uppsala för det här är min enda medalj från Barnens Vasalopp. Medaljen bär bilden av en vacker snöstjärna. Den bilden ska få påminna mig om alla fantastiska snöstjärnor som jag har fått se och glädjas över under visitationen.

På idrottsplatsen i Trönö gick jag i mål samtidigt som två andra åkare som var ungefär hälften så långa som jag. De hade redan fått sina medaljer. Efter sin första målgång hade de åkt ett varv till och det måste jag säga är att ge högsta betyg till arrangemanget. Det är ytterst få deltagare i Vasaloppet mellan Sälen och Mora som direkt efter målgång vill åka en vända till.

I Barnens Vasalopp fick vi själva välja hur lång och svår bana som vi ville åka. Några valde att åka runt den platta fotbollsplanen, andra ville ha både uppförsbackar och utförsbackar. Vissa ville vara ute lite längre tid, andra ville komma i mål lite snabbare. Det var inte bara medaljerna som lockade vid målet. Norråla-Trönö församling bjöd på kokt korv, grillad korv, kokkaffe, bananer och Mer.

Vid grillstugan som församlingen har sponsrat fanns en tipspromenad som man kunde gå utan att ha skidor på fötterna. Tipspromenaden slutade i ett av omklädningsrummen och där fanns kärleksröda fotbollströjor utspridda. Uppgiften som vi fick när vi kom dit var att hitta så många tröjor som möjligt. När man fann en tröja upptäckte man något mer. Där det brukar sitta reklam på en matchtröja stod några nyckelord som sammanfattar Svenska kyrkans värdegrund, det vi vill stå för och uttrycka. Det stod: ”Värdefull”, ”Älskad”, ”Välsignad”, ”Dyrbar” och ”Skapad av Gud”.

I de samtal som vi har fört under biskopsvisitationen har vi ofta återkommit till den goda värdegrunden som ett gemensamt mål som förenar kyrkan och idrotten. Både i omklädningsrummet och på andra ställen behöver vi människor få höra att vi är värdefulla, älskade och skapade till Guds avbild – annars riskerar vi att gå under i prestationsångest eller utanförskap. Att bli sedd med kärleksfulla ögon är en livsnödvändig välsignelse för alla människor. I dagens evangelietext får vi möta en kvinna som Jesus såg på ett kärleksfullt sätt.

Kvinnan kom till Jesus med något mycket dyrbart, kanske det allra mest dyrbara som hon hade; en flaska nardusbalsam. Den här guldmedaljen höllde hon ut över huvudet på Jesus och det väckte reaktioner. Några av de andra som var med på middagen menade att hon borde ha fördelat resurserna på ett annat sätt, ett klokare eller mer rationellt sätt. Jesus försvarar kvinnan för hon har gjort vad hon kunde för Jesus och det ska hon få vara glad över.

Det kan vara så att några av oss har mött den här kvinnan tidigare under veckan, även om vi inte kan vara säkra på den saken. I kristen traditionen har man ibland föreställt sig att kvinnan som kom till Jesus med en flaska dyrbar nardusbalsam var Maria från Magdala. Henne såg vi på en av ikonerna som var utställda i Trönö kyrka i torsdags. Eller snarare ska vi nog säga att hon såg på oss med Kristi kärleksfulla blick genom en av ikonerna. Så har vi lärt oss att vi ska närma oss en ikon. Den Osynlige ser på oss genom den bild – den ikon – som vi betraktar.

På ikonerna håller Maria från Magdala ett oljekrus i den ena handen och ett påskägg i den andra handen. Påskägget påminner oss om att Maria från Magdala var en av de kvinnor som kom till Jesu grav på påskdagens morgon och upptäckte att den var tom. När många av de andra lärjungarna var rädda och höll sig hemma i tryggheten vågade hon sig ut och där ute fick hon möta den uppståndne Herren. Jesus talar till henne och de andra kvinnorna. Han sänder ut dem för att berätta att han har besegrat döden och lidandet genom sin uppståndelse. Maria från Magdala håller upp påskägget som en påminnelse om att precis som kycklingen har kläckts ur ägget har Kristus lämnat graven för att leva mitt ibland oss och ge oss liv.

Vid Café Existens i Vågbrokyrkan i onsdags fick jag och alla som var med i panelen ett påskägg med en kyckling på som tack för vår medverkan. Påskägget var fyllt med godsaker. För mig blev ägget en konkret påminnelse om att vi alla har samma uppdrag som Maria från Magdala. Vi ska förkunna Kristus – tillsammans – genom det vi gör med händerna, tankarna och orden. Vi ska våga oss ut eller in i nya sammanhang – precis som Maria från Magdala – och vi ska hålla upp påskägget med bilden av kycklingen. Vi ska vittna om Kristi seger över ondska och död och göra det som dagens gammaltestamentliga läsning uppmanar oss till. Vi ska låta Guds ande fylla oss så att vi frimodigt kan frambära evangeliets glädjebud till de betryckta och de förkrossade, trösta de sörjande, förkunna frihet för dem som är fångna i prestationshest eller utanförskap och låta glädjens olja flöda med en sådan frikostighet som kvinnan hällde ut en hel flaska nardusbalsam över Jesus visade.

Innan panelen fick påskäggen vid Café Existens talade vi en hel del om olika geometriska figurer. Vi var rörande överens om att vi inte vill ha en triangelformad idrottsrörelse där några duktiga i toppen får all uppmärksamhet och all rörelseglädje medan den stora massan, bredden i idrottsrörelsen, osynliggörs och tappar lusten. Vi sa att vi hellre skulle vilja se en kvadrat där bredden bibehålls ända upp i toppen eller upp i åldrarna.

Senare under visitationen – när jag mötte församlingens anställda, kyrkvårdar och kyrkoråd – kom cirkeln att bli den geometriska figur som vi samlades i och omkring. Vi satt i en cirkel, alla var med i samtalen och vi pratade om hur vi kan underlätta för fler att hitta in i kretsen omkring Jesus – in i kyrkan. Hur kan vi få med människor i gemenskapen, precis som Jesus inneslöt kvinnan med balsamflaskan som plötsligt dök upp vid middagsbordet? Hur kan vi möta människor med Kristi kärlek och se på dem med hans välsignande blick?

Vi kom ofta tillbaka till måltidsgemenskapen och godsakernas betydelse. Blickar möts i jämnhöjd över matbordet. Konfirmandernas glädje över pizzadoften som spred sig i Vågbrokyrkan mot slutet av mässan berörde hela kroppen. Och när man får välja mellan flera olika sorters senap till ärtsoppan – eftersom alla inte gillar samma sort – känner man sig väldigt ompysslad, älskad och värdefull.

Kakorna, go-fikat, kan mycket väl vara en evangelisationsresurs som församlingen vill servera på nya platser i framtiden. Det konstaterade vi både vid Café Existens och vid personal- och kyrkvårdssamlingen. Idrottsföreningarna ser gärna att vi i Svenska kyrkan hjälper till med fikavagnen när det är match eller tävlingar. Det är en uppgift som passar bra ihop med vårt förkunneuppdrag. Utifrån godsakerna som kyrkan serverar kan många samtal lätt glida över till påskägget som omger dem – till lidandet, ondskan, döden, meningen och hoppet – det som våra livsfrågor och vår kämpande tro handlar om. Det synliga kaffebrödet kan föra vidare till det osynliga, det som finns under ytan. Om det syns varifrån vi kommer går det lättare. Därför kan profilkläder, kanske i form av matchtröjor för den kyrkliga hejarklacken, och reklamskyltar komma att bli ett påtagligt resultat av biskopsvisitationen.

Att det är viktigt med måltidsgemenskap, godsaker, profilkläder och reklamskyltar är inte det enda som vi har pratat om vid de olika sammankomsterna under mitt besök här i Norrala-Trönö församling. Vi har dessutom ofta återkommit till uthållighetens betydelse. Samarbetet mellan kyrkan och idrottsrörelsen ska vi inte bestå av en massa storstilade projekt som ingen människa orkar med i längden. Vi ska inte ta oss vatten över huvudet för då riskerar vi att slita ut våra ideella medarbetare som ofta är engagerade i flera olika sammanhang. Istället ska vår målsättning vara att underlätta för varandra. Vi ska vara varandras möjliggörare.

Uthållighet är någonting som förenar kyrkan och idrottsrörelsen. När man efter ungefär 40 minuters åkning har nått Vasaloppets högsta punkt kommer man till en skylt som anger att nu är det bara 87 km kvar till Mora. Då behöver man visa prov på en viss uthållighet – också mentalt – och det måste alla idrottare göra under sega träningspass. Dagens episteltext påminner oss om att trons värld också kännetecknas av uthållighet. Mose höll ut under en lång ökenvandring eftersom han liksom såg den Osynlige står det i texten. Kyrkans långsiktiga uthållighet har att göra med att vi ser Gud – den Osynlige – i Jesus Kristus. Eller snarare kanske vi ska säga att den Osynlige – genom att bli synlig i Jesus Kristus – ser på oss med en kärleksfull, välsignande blick. Den blicken drar oss in sfären omkring Jesus och den sänder oss ut i uppgiften att se på varandra och andra med samma kärleksfulla, välsignande blick.

Varje människa är skapad till Guds avbild och det betyder att man kan säga att varje människa är Guds ikon för ordet "ikon" betyder just "bild". Ibland fascinerar vi över att ingen snöstjärna är den andra lik. Det är minst lika fascinerande att varje människa är unik. Gud har skapat oss olika och det leder inte bara till att vi inte alltid föredrar samma senap till ärtsoppan eller samma bansträckning i Barnens Vasalopp. Det innebär också att vi kan lockas av och passar för olika uppgifter i kyrkan. Några kan sjunga. Andra kan baka, grilla korv, hålla ordning på ekonomin eller måla ikoner. Det som förenar oss alla är att var och en har något dyrbart, värdefullt och välsignat att bidra med som gläder Jesus och behövs för helheten.

Ibland beskrivs den kyrkliga helheten som Kristi kropp. Alla vi som är kyrkan är tillsammans Kristi ögon, öron, fingrar och fötter där vi befinner oss. Precis som alla levande kroppar blir kyrkans kropp glad av att vara i rörelse. Därför var det väldigt passande att vi fick lyssna till Karin Boyes dikt "I rörelse" när vi samlades till en stunds stillhet i Trönö kyrka. Diktens rörelseglädje fick förbundskaptenen Tommy Svensson att läsa den i herrarnas omklädningsrum innan fotbollslandslaget gick ut för att spela åttondelsfinal i VM 1994. Som ni säkert minns tog Sverige medalj i den turneringen.

Som biskop delar man inte ut några medaljer när man avslutar en visitation men jag vill säga några ord om den rörelseglädje som utmärker Norrala-Trönö församling för den är guld värd. Efter samlingen i torsdags kväll har jag tänkt en del på de geometriska figurer som har varit aktuella under visitationen. Vi har suttit i cirklar och vi har sagt att kyrkans gemenskap ska vara en inkluderande cirkel men jag tror att gemenskapen i Norrala-Trönö församling snarare är äggformad. En cirkel är perfekt rund och den är platt. Ni har sagt till mig att ni inte har det perfekta som målsättning. Istället har ni inställningen att om något går galet när man fernissar en ikon så vänder man bara på plattan och börjar om. Om man har det perfekta som målsättning faller saker och ting ofta platt till marken. Rörelseglädje kräver utrymme – det behövs en rymd som är mer än tvådimensionell – och det har ni här i församlingen. Det som finns under eller över ytan som först visas upp får plats bland sopptallrikarna och pizzakartongerna. En icke-perfekt cirkel som rymmer både höjden och djupet är äggformad. Jag konstaterar tacksamt att Norrala - Trönö församling frimodigt vill hålla upp kyrkans påskägg och frikostigt dela med sig av dess innehåll – precis som Maria från Magdala.